

ДОБРО ЗА ДОБРО.

Малкият Нойчо чобанчето вкара въ кошарата стадото си. Всичките овце влѣзоха и наведоха глави съ майчина обичъ надъ малките си. Само Бѣлуша не влѣзе. Тя се огледа наоколо, три пѣти обиколи кошарата и нажалено взе да блѣе. Нѣмаше го шарото ѝ агне, най-хубавото, съ червения си герданъ. То се е отлѣчило нѣкъде въ тъмното поле, и нали е малко, не знае пѣтя къмъ воденицата.

Нойчо не отиде да обади на дѣда си, който въ туй време ковѣше воденичния камъкъ, ами се върна назадъ въ тъмнината да наиде агнето и да зарадва майчицата му. Излѣзе на пустото безкрайно поле и поами загубеното. Нѣмаше никой. Далечъ задъ баирите изплува керванката. Нойчо я попита:

— Къде е агнето ми?

А тя му отвърна:

— Не съмъ минала още надъ полето да видя. Окъснѣхъ. Поведохъ тази вечеръ цѣлъ орлякъ звезди подире си. Като минувахме надъ морето, една падна и се удави. Ходихъ при единъ рибаръ въ колибата му, заржчахъ му, когато утре хвърли мрежа и наиде сестрицата, ни да я прибере. Тя е наша. Затуй окъснѣхъ,

Овчарчето вървѣ дълго време по тревата и стигна една нива. Срѣдъ нивата суха стара круша, на крушата то видѣ една черна птичка съ клюнали криле, а на очите ѝ блѣстятъ сълзи. Попита я защо плаче.

— Какъ да не плача? Днесъ излѣзохъ отъ гнѣздото за житни зърна, да нахраня пилето си. Черъ облакъ се зададе, буря огъна дърветата. Когато се върнахъ, подиръ бурята, не наидохъ малкото си. До тъмно съмъ ходила да го диря изъ полето — нѣма го.

— Ами не си ли видѣла нѣкъде едно шаро загубено агне?

— Видѣхъ го.

— Къде?